

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

15 вересня 2011 року № 35 (406)

ЗАХИСТІТЬ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ ВІД СВАВОЛІ!

Президенту України Віктору Януковичу,
Голові Донецької обласної державної адміністрації Андрію Шишацькому,
Засобам масової інформації

ЗВЕРНЕННЯ

Звертаємось до Вас за допомогою у збереженні україномовних шкіл на Донеччині, а саме: шкіл І-ІІ ступенів №3,№27 та №100 у віддалених селищах м.Макіївки та школи І-ІІІ ступенів № 111 м. Донецька. Допоможіть припинити вперту і несамовиту боротьбу макіївської та донецької влади зі своїми співвітчизниками та їхніми дітьми!

Вже вісім місяців триває боротьба батьків учнів фактично селищних Макіївських шкіл І-ІІ ступенів з українською мовою навчання №№3 (с.Кірова, – 114 учні), 27 (с.101 учень) 100 (с.Красний Октябрь – 82 учні) за право на навчання дітей у рідних школах. Усупереч запевненням Президента України та Міносвіти, що з 1 вересня навчальний процес у вказаних школах буде продовжено, враховуючи те, що рішення від 25 березня 2011 року Макіївської міської ради про ліквідацію цих шкіл оскаржено в Донецькому окружному адміністративному суді і по ньому ще не винесено рішення, макіївська міська влада звільнила всіх учителів шкіл №№3,27,100 і 1 вересня не пустила дітей в школи, яких батьки підготували до нового навчального року на власні кошти, не пред'явила наказу міського управління освіти про ліквідацію цих шкіл, а звернулась до міліції, до СБУ! І тепер уже воює з дітьми, а не з їхніми батьками, що має ознаки кримінального злочину.

Напередодні 1 вересня до всіх 297 батьків школярів м. Макіївка навідались представники управління освіти з представниками відділу роботи з неповнолітніми відділу внутрішніх справ Макіївки, служби у справах дітей, залякували батьків, що коли вони приведуть дітей на навчання у рідні школи, то їх притягнуть до відповідальності і позбавлять батьківських прав!

На святі першого дзвоника 1 вересня, не знайшовши погодження з батьками про переведення дітей ліквідованих шкіл в інші, представники влади вдались до кримінальних дій: постановили вирішити це питання з дітьми (!?) і звернулись безпосередньо на лінійці до учнів шкіл №№3, 100, розмахуючи ухвалою апеляційного суду про те, що нібито є рішення, яким визнано законною ліквідацію їхніх шкіл. Пропонували посадити дітей в автобуси і відвезти їх у невідомому напрямку. Обурились батьки, діти почали плакати, отримали замість свята психологічний стрес, відмовляються йти в інші школи. Станом на 13 вересня, 15 учнів школи №3, переважно молодших класів, перебувають у стані нервового стресу, що змусило їх батьків написати заяви на переведення дітей на систему індивідуального навчання.

38 батьків школи №3 написали заяви про тимчасове навчання в інших школах до вирішення питання їхніх шкіл у судах.

Така ж ситуація в школі №100. Другого вересня до школи №100 приїхали дві машини з працівниками правоохоронних органів, щоб заборонити дітям та їхнім батькам увійти до школи, яку вони підготували до нового навчального року власними коштами.

Представник управління освіти з погрозами вигнала з класу вчительку, яка прийшла проводити урок.

Не пропустили дітей 2 вересня і в школу №3, хоча їхні особові справи перебувають у школі, наказу про ліквідацію школи батькам не вручили. Біля шкіл чергують понад 30 міліціонерів, чим лякають дітей.

Третього вересня 2011 року, батьки дітей школи №100 тимчасово перевели своїх дітей в школу № 7 м. Харцизька за 10 кілометрів від своєї школи. Їздять рейсовими автобусами.

Рішення Макіївської міської ради ухвалені з грубим порушення чинного законодавства України, порушують основні конституційні права дітей на освіту, вибір батьками дітей навчального закладу та належні умови здобуття освіти, а головне – погіршено умови навчання учнів ліквідованих шкіл, не збережено українську мову навчання.

Питання ліквідації зазначених шкіл вирішувалось таємно, з батьками не обговорювалось. Постанову КМ України від 19.04.2010 № 315, згідно з якою оптимізації підлягає мережа загальноосвітніх навчальних закладів І-ІІ ступеня, в яких кількість учнів менша ніж 40, порушено. Рішення про ліквідацію шкіл Макіївська міська рада ухвалювала в "Різному", висновків профільної депутатської комісії немає, повністю порушено процедуру ухвалення рішення.

Причин ліквідації шкіл не вказано. Перший заступник Макіївського міського голови Полянський зазначає одну причину – відсутність коштів на освіту.

В кожному випадку погіршено умови навчання дітей: збільшилась відстань до інших шкіл від 3 до 10 кілометрів, шкільні автобуси не запропоновані, дороги в цих селищах без тротуарів і влада не обіцяє їх ремонтувати, дороги не освітлені. Школи, в які пропонують перевезти дітей, не кращі, а навпаки – навіть у гіршому стані. Батьки змушені звільнитись з роботи, щоб супроводжувати дітей в інші школи. Наприклад, батьки дітей з школи №100 тимчасово готові перевезти, до вступу рішення суду в законну силу, своїх дітей в школу №7 м.Харцизька.

Ситуація в школі №111. Оскільки є ухвала про забезпечення позову, донецька влада 1 вересня відкрила школу. Але йде тиск на суди з допомогою заяв на голів судів, всяких інтерв'ю тощо.

Такі дії міських влад м. Макіївки та Донецька підривають авторитет Президента України та довіру народу до всіх гілок влади.

Звертаємось до Вас за допомогою у збереженні наших рідних україномовних шкіл на Донеччині!

Закінчення на 2-й стор.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЗА ЗАКОНОПРОЕКТОМ КОЛЕСНІЧЕНКА ЯНУКОВИЧ МОЖЕ "СІСТИ" НА 5 РОКІВ

"Законопроект, розроблений депутатом від Партії регіонів Вадимом Колесніченком "Про протидію екстремізму", може вдарити бумерангом по самій чинній владі та її очільниках", – так вважає голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Володимир Манько.

Як повідомляють ЗМІ, у тексті законопроекту зазначено, зокрема, що екстремізмом треба вважати діяльність фізичної особи чи організації, спрямовану на насильницьке захоплення влади або незаконне втручання в діяльність органів влади, посягання на основи конституційного ладу і національної безпеки.

За словами Володимира Манька, кожна з цих статей якнайкраще підходить для оцінки дій нинішньої влади та самого Вадима Колесніченка, відомого своєю антиукраїнською діяльністю. "Це унікальний випадок в українському парламентаризмі, коли депутат сам собі ретельно прописує статті закону, відповідно до яких він гарантовано отримає термін ув'язнення", – зазначив він.

"Колісниченко, який просто патологічно ненавидить усе українське, незнайомий з українською народною мудрістю: не рий яму другому, бо сам у ній опинишся", – каже голова Секретаріату КУН.

"Бо відповідно до цього законопроекту посягання на основи конституційного ладу і національної безпеки визначено як екстремізм. Тому Президент Янукович, як підписант злочинних антиконституційних Харківських угод, – перший кандидат на покарання згідно із цим законом", – наголосив він.

Прес-служба КУН

МОМЕНТ ІСТИНИ

"ВАРЯГ": ПРЕФЕРЕНЦІЇ І ВТРАТИ

Мирослав МАМЧАК,
капітан 1 рангу запасу

Інформація про проведення Китаєм успішних ходових випробувань у морі колишнього українського важкого авіанесучого крейсера "Варяг" (до 1990 року – "Рига") недавно викликала у світовій пресі невеликий інформаційний шторм – Китай приступає до будівництва авіаносного флоту. Китайська преса наразі офіційно іменує свій авіаносець його колишньою назвою "Варяг", позаяк його нова назва на честь китайського полководця "Shi Lang" ще офіційно не затверджена. На всі закиди стосовно мілітаризації країни і тихоокеанського регіону прес-служба військового відомства лише заявила, що "Китай сповідує політику миру".

"Варяг" є однотипним кораблем російського ТАКР "Адмірал флоту Кузнецов", будівництво якого було завершене на тому ж Чорноморському суднобудівному заводі в Миколаєві1992 року, і якого влітку того ж року, без дозволу військового відомства України, російським екіпажем було переведено на Тихоокеанський флот Росії. Але на той час Україна чомусь погодилася на визнання Чорноморського флоту "стратегічним". У Росії відразу оголосили весь флот колишнього СРСР флотом СНД і стратегічним, то ж "Кузнецов" покинув територіальні води України безперешкодно. Крім того, політичні лідери нашої держави, чи то не відаючи, чи зовсім не розуміючись у морських питаннях, не раз заявляли, що великого і потужного флоту Україні не потрібно – досить такого собі "флотішки" берегової оборони. А в Миколаєві стояли недобудовані "Варяг" і ракетний крейсер, який дістав назву "Україна". Обидва враз зависли між морем і складом металобрухту. Останнє і зіграло з обома фатальну для України роль.

Що стосується "Варяга", то він був закладений на верфі Чорноморського суднобудівного заводу в 1985 році і спущений на воду 25 листопада 1988 року. На 1998 рік мав 67-відсоткову готовність, майже повністю була готова електромеханічна частина авіаносця, велика кількість озброєння і технічних засобів перебувала в заводських цехах. Його довжина дорівнювала 304,5 м, а ширина по кільватерній лінії – 38 м, повна водотоннажність – 70,5 тис. тон. На кораблі могли базуватися 26 літаків корабельної винищувальної авіації СУ-33 і 24 гелікоптери.

Під час фінансово-економічної кризи, що розгорнулася в Росії, російський ВМФ відмовився від фінансування добудови корабля. В Україні, опираючись на свою оборонну доктрину, вирішили позбутися "Варяга" методом, який тоді був чи не головним, – продати як металобрухт. Покупцем української криці для створення казино на воді стала компанія "Chong Lot Tourist and Amusement Agency", з Макао, за $23 мільйони, і в 1998 році "Варяг" під буксирами взяв курс на китайський порт Дальян. Між іншим, волочили його до Китаю аж 627 днів. Коли проходили Босфор, зупинився весь рух через турецьку протоку – всі збіглися подивитися на диво українського суднобудування.

Отримавши готовий корпус авіаносця і технічну документацію на додаток, у Китаї і не думали перетворювати його на якийсь розважальний центр. Там, мислячи подержавному, піклуються про свою безпеку. Після повернення "Варяга" з випробувань у морі центральний орган збройних сил Китаю "Газета визвольної армії" відверто повідомила про кінець доби "відставання" Китаю в морі, що "призвело до болючої для китайців ситуації, коли вони мають морські володіння, але не можуть їх захистити, безпомічно ковтаючи гіркоту поразки через свою відсталість".

Українці ж не китайці, тому вони не ковтають "гіркоту поразок" навіть після страхітливого Голодомору і страшних репресій колоніальних режимів, через що й відмовилися і від авіаносця, і від надійного захисту своїх морських володінь.

Але спершу про "Варяг". Його проект був найвищою концентрацією радянської кораблебудівної думки, українська доля в якій була величезна. "Варяг" насправді є об'єднаним проектом важкого крейсера і авіаносця. В ньому були враховані слабкі місця так званих "чистих" авіаносців, коли вони, як у часи Другої світової війни, ставали легкою здобиччю в океані за відсутності на борту авіакрила і потребували потужної охорони. Тож "Варяг" може вести бій і оборонятися і при одиночному плаванні.

Згідно з міжнародними конвенціями, у Чорному морі заборонено перебування авіаносців будьяких держав. Але можливість будувати авіаносці була саме тут, тому авіаносець і назвали важким авіаносним крейсером: і міжнародні угоди не порушені, і авіаносець будується.

Коли в Китаї успішно випробували в морі вже "свій" авіаносець, в українських ЗМІ розгорнулася своєрідна дискусія, в якій головними темами були такі: нас китайці обманули, слава Богу, що позбулися такого непотрібного монстра і чому "Варяг" не добудували самостійно.

Скажемо відверто, представники Китаю нікого не обманювали. Якщо фірма-покупець планувала перетворити корпус корабля на розважальний центр – це одне. Та замовником закупки виступав китайський уряд, і це є промовистим фактом. Фахівцям було зрозуміло ще з часу продажі корабля, що він таки вийде у море, як і сталося цього року.

Не тема для дискусій – чи був потрібний корабель такого класу для наших Військово-морських сил. "Варяг" – не корабель для Чорного моря, і, на відміну від Китаю, у нас немає прямого виходу в океан. Немає в океанах у нас і територіальних вод, а в Чорному морі немає відповідного противника, тож такого класу корабель, окрім гонору і зайвих затрат, нічого вітчизняному флоту не дасть.

Але з продажем авіаносця у нас явно поквапилися. 67-відсоткова готовність корабля – досить високий рівень. А з врахуванням тодішніх можливостей Україна могла б довести його готовність до 80–85 відсотків самостійно. Якщо б Росія і далі відмовлялася від його добудови, можна було б прискіпливіше пошукати покупця – у світі дев'ять країн мають на озброєнні авіаносці, – і не продавати його як метал першому ж заявнику, а терпеливо шукати можливості його добудови чи вступити в кооперацію з тим же Китаєм. Впевнений, що він би таки погодився, бо проявляв до "Варяга" величезний інтерес, – це була для нього єдина можливість отримати технологію будівництва сучасних авіаносців. Тоді Україна продала б йому вже не металобрухт, а корабель, вартість якого сягає сьогодні не менше $2 мільярдів. По іншому сьогодні і виглядала б наша суднобудівна промисловість. Але пішли найпростішим шляхом – все перетворити на метал.

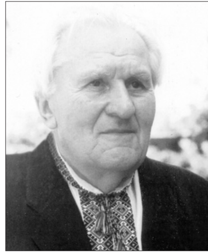
У нас авіаносець взялися рабувати відразу після того, як від нього відмовилася Росія. Нам його не треба – заявляли політики, підтакували їм і військові чиновники від оборони. Багато що з його озброєння було встановлено на корветі "Тернопіль", на інших кораблях ВМС, передано на ракетний крейсер ЧФ РФ "Москва", коли той ремонтувався в Миколаєві. Так поволі авіаносець перетворили на "експортний варіант". Як підсумок, жодних преференцій за "Варяг" Україна так і не отримала. Найвірогідніше, що подібна до "Варяга" доля чекає і недобудований на сім відсотків український ракетний крейсер, який без назви ржавіє у Миколаєві і який міг би ще послужити Україні.

Вихід китайського авіаносця стривожив його сусідів, які бояться через збільшення бойових можливостей флоту КНР загострення ситуації в регіоні.

А ми ж сьогодні лише можемо споглядати власні втрачені можливості, які так добре використали наші партнери, та нарікати на нашу безпорадність в оборонній сфері.

ЮВІЛЕЙ

МНОГІЇ І БЛАГІЇ ЛІТА!

13 вересня 2011 року відзначив 85-у річницю з дня народження добре знана і шанована особистість Буковинского краю Святослав МЕЛЬНИЧУК.

Наш ювіляр пройшов нелегкий і героїчний життєвий шлях. 1943 року пан Святослав – чотовий "Микита" пішов воювати за незалежну Україну в лавах Української Повстанської Армії. В 1945-му він потрапив у полон і був засуджений на двадцять років каторги і п'ять років заслання. Після десяти років у вугільних копальнях Воркути Господь допоміг повернутися на рідну Буковину.

Під час горбачовської "перебудови" стає в перші ряди борців за відродження українських церков (греко-католицької і православної) та української мови.

Він – організатор і керівник хору "Гомін Буковини", який з репертуаром січово-стрілецьких та повстанських пісень піднімав національну свідомість українців краю на зорі незалежності та був неодмінним учасником урочистостей протягом років існування новітньої держави Україна.

Від 1992 року – Голова Крайового Братства ОУН-УПА Буковини.

Щиро вітаємо ювіляра, який є лауреатом обласної премії ім. Сидора Воробкевича та кавалером ордена Богдана Хмельницького, бажаємо йому міцного здоров'я, щасливого довголіття, миру, добра, злагоди і добробуту.

Нехай велика сила Духу одвічної стихії, Віра і Надія ніколи не покидають Вас, вельмишановний друже Святославе Васильовичу, здоров'я Вам на многії, многії і многії літа! Хай береже Вас від усього злого наш Отець Небесний і Пресвята Богородиця!

З роси й води!

Слава Україні! Героям слава!

Чернівецький обласний провід
Конгресу Українських Націоналістів,
Чернівецький обласний провід ВО "Тризуб" ім.С.Бандери

ЗАХИСТІТЬ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ ВІД СВАВОЛІ!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Просимо припинити погрози батькам, знущання над дітьми, над їхніми батьками, над мешканцями селищ м. Макіївка, де вже знищено все – і будинки культури, і лікарні тощо. Залишились магазин і школа. Знищивши школу, практично винесено вирок самим селищам.

Враховуючи факт майже повного знищення за царської та більшовицької імперій україномовної дошкільної, шкільної та вищої освіти, особливо на Сході та Півдні України, дуже повільне її відродження за 20 років незалежності України, ВИМАГАЄМО КАТЕГОРИЧНО ЗАБОРОНИТИ ЗАКРИТТЯ ШКІЛ З УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ НАВЧАННЯ, а також ліквідацію і злиття україномовних класів з класами з російською мовою навчання, що практикують сьогодні владні структури на Донеччині.

Вимагаємо дати доручення Генеральному прокурору України здійснити перевірку ліквідаційних рішень Макіївської та Донецької міських рад щодо вищезазначених шкіл і внести протести з цих питань, припинити тиск на батьків дітей вищезазначених шкіл.

Звернутись до Кабінету Міністрів України виділити додаткові кошти на фінансування 4 шкіл, а це всього близько 4 млн. гривень у рік, набагато менше, ніж 28 мільйонів гривень, які КМУ виділив для школи в м.Єнакієвому, де навчався Президент України.

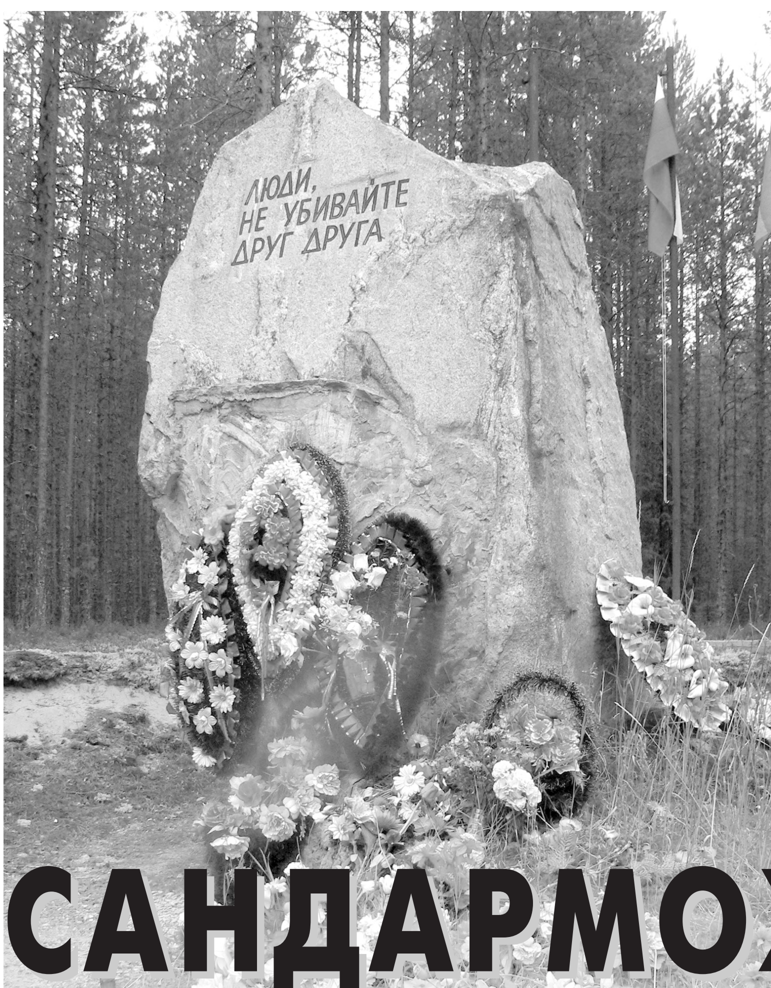
Марія ОЛІЙНИК,
представник батьків шкіл в судах, заступник голови
Донецької обласної організації Всеукраїнського
товариства "Просвіта" ім.Т.Шевченка

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ДОРОГА БОЛЮ

ПРОЩА САНДАРМОХ-СОЛОВКИ–2011

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

Пам'ятаймо: Сандармох стався тому, що неукраїнський за складом і духом уряд Радянської України у 20–30-х роках здав Україну Росії.
Василь Овсієнко, політв'язень совєтських таборів

У серпні кожного року відбувається щорічна, вже традиційна, експедиція українських політв'язнів, жертв сталінських репресій, нащадків репресованих, представників громадськості та державних структур, журналістів в урочище Сандармох та на Соловецькі острови. Експедиція проходить у рамках міжнародних Днів пам'яті жертв Великого терору 1937–38 рр. Щорічні прощі в урочище Сандармох та на Соловецькі острови розпочалися з 1997 року, коли в Карелії, поблизу Медвежегорська, були знайдені приховувані НКВД-КГБ місця масових страт та поховань у Сандормосі. Автору цих рядків випала честь представляти в цьогорічній Прощі підкомітет з питань репресованих Комітету ВР України з прав людини.

Проща за жертвами розпочалася з молитви-панахиди за невинно убієнними в церкві Покрови, що на Подолі. Згодом, пройшовши митницю та прикордонний огляд на кордоні з Білоруссю, а пізніше – і з Росією, наш гурт дістався до Санкт-Петербурга. Ми вшанували українців, репресованих в 1937–38 роках та похованих на Левашовському кладовищі на околиці міста, а також відвідали Лавру Олександра Невського.

Наступним пунктом експедиції стала столиця Карелії (шістнадцятої союзної республіки в 30-х роках) – Петрозаводськ, де відбулась тепла, майже сімейна зустріч з товариством українців Карелії "Калина" під головуванням легендарної Лариси Скрипникової.

Далі шлях проліг до Медвежегорська, а точніше, до меморіального урочища Сандармох, де завдяки невтомним пошукам і, без перебільшення, героїчним зусиллям подвижника пошукової справи Юрія Дмітрієва вдалось повернути з небуття численні "поховальні ями" в урочищі. В поминальних урочистостях взяли участь численні офіційні особи з Російської федерації, Карелії, консул Польщі, віце-консул України в Північно-Західному регіоні Росії Наталія Прокопович, делегація мусульманського духовенства, яка відкрила цього року пам'ятну стелу в Сандармосі в пам'ять всіх загиблих тут мусульман. Українська делегація, яку очолював голова Київського товариства політв'язнів та жертв репресій Григорій Куценко (один з останніх політв'язнів совєтської імперії), поклала до пам'ятного знаку – триметрового козацького хреста з сірого граніту (авторства художника Миколи Малишка та скульптора Назара Білика) вінки та квіти, вшанувала пам'ять невинних жертв сталінських репресій панахидою, яку відправив отець Дмитрій та піснею "Журавлі", яку виконали всі присутні під акомпанемент бандуриста Віталія Мороза.

Як не старалися вбивці цвіту української інтелігенції та й багатьох інших народів колишньої "братської тюрми народів" заховати свої криваві злочини, та страшна правда вийшла на поверхню. Таки мертві докричалися до живих. Страшними ямами – очима, сповненими жаху, що розкидані по всьому Сандармоху дивляться вони на нас, живих, що приходять на прощу в ці страшні місця людських трагедій. Скільки ж тут українського цвіту – кращих синів та дочок України лежить у цих ямах-братських могилах (згадаймо хоча б тих же Миколу Куліша з Лесем Курбасом чи Миколу Зерова з Степаном Рудницьким…). Та не тільки українського, а й російського, польського, білоруського, фінського, карельського, саамського, поморського… всіх, кого знищив молох ленінсько-сталінських репресій, незалежно від віри, національної приналежності, кольору шкіри й розрізу очей. Вчені стверджують, що в ці страшні роки нації і народності імперії зла зазнали таких непоправних генетичних втрат, які відгукуються в їхній долі й до цього часу…

По дорозі заїжджаємо в селище Повенець – до "знаменитого" страшними спогадами Біломорканалу, на будівництві якого загинули понад сто тисяч українських політв'язнів.

Далі дорога пам'яті повела нас до порту Кемь. Випадкова зупинка поблизу кар'єру виявилася зовсім символічною: неподалік дороги в лісі учасники експедиції побачили одне з багаточисленних місць розстрілу репресованих, позначене пам'ятним знаком з надписом: "Поклонный крест установлен в память расстрелянных здесь в 1937 г. Жертвам политических репрессий вечная память".

На теплоході добираємося вночі до останньої цілі нашої скорботної подорожі – Соловецьких островів, а вони аж за 63 км від материка посеред Білого і холодного, як сама смерть, моря. Тут зустрічали прибулих арештантів страшною фразою: "На материке власть – советская, а у нас – соловецкая!", що в перекладі на людську мову означало те ж саме, що й напис на воротах гітлерівських концтаборів: "Залиш надію кожен, хто ввійшов сюди!". І це було справді так… Умови перебування та ті жахіття, з якими стикалися репресовані на Соловках, були ніби втіленням у реальність страшних описів пекла з Біблії. Так, ніби час повернувся на декілька століть назад: чи то до похмурого Середньовіччя часів розгулу інквізиції в Європі, чи то ще кривавіших часів опричнини доби Івана Грозного, коли перестало цінуватися не тільки життя, а тим більше гідність окремої людини, а й існування цілих етносів… Знущання над людською гідністю досягли тут таких меж чи вірніше безмежжя, що репресовані або накладали на себе руки, або за будь-якої нагоди намагалися втікти на материк за допомогою будь-якого плавзасобу. Хоча втеча була рівнозначна самогубству. І все-таки серед багатьох тисяч спроб втекти із Соловків увінчалися успіхом… три.

Під час відвідування Соловецьких островів українська делегація вшанувала пам'ять першого соловецького в'язня сумління – останнього Запорізького кошового отамана – Петра Калнишевського, що відбув тут своє 25-річне заслання в темниці самого Соловецького монастиря й помер на Соловках у 112-річному віці, та вшанували пам'ять замучених українців в 20–30-х роках уже XX століття біля символічного Соловецького каменя та біля Поклонного хреста на страшній Секір-горі, де відбувались страти табірників. Цього року польська делегація встановила, слідом за якутами, біля основного Соловецького каменя свій меморіальний камінь, присвячений замордованим тут полякам. Наступного року такий же меморіальний камінь, присвячений репресованим українцям, має встановити, за сприяння Соловецького музею репресованих, і українська делегація. До речі, приміщення НКВД, в якому розміщувалось табірне управління, зараз реставрується під музейні експозиції Соловецького музею репресованих, який очолює його натхненниця – Ольга Бочкарьова. За пропозицією української делегації з наступного року в музеї розпочнуться Соловецькі читання, де будуть презентуватись роботи науковців, присвячені дослідженню історії Соловецьких таборів і ГУЛАҐу.

Всіх учасників нашої, та й не тільки нашої, делегації вразила холодна, майже фантастично не жива краса природи Соловків. І, здається, лише сам диявол міг додуматись зробити серед такої краси пекло… Втім, то совєтська безбожна влада, мабуть, і була втіленням влади Сатани на землі.

З почуттям смутку і жалю покидали учасники прощі ці красиві і водночас страшні місця. "Нехай ніколи і ніде не повториться цей жах серед такої краси!", – написав у книзі відгуків Соловецького музею репресованих один із учасників української експедиції.

Юрій ДМІТРІЄВ

P.S. Під час відвідин Соловецького монастиря довідались досить цікаву історію про роль монастирів та монашества в захопленні територій корінних народів та включенні їх до складу спочатку Московської, а пізніше Російської імперії, витісненні або й фізичному знищенні корінних народів на прикладі прадавніх (до 7 тисяч років існування!) етносів саамів та поморів, які заселяли Соловецькі острови й сусідню Карелію… Репресії, виявляється, почалися тут задовго до приходу совєтської влади, а при ній вони лише набрали ще потворніших і жахливіших форм і перетворились на живий конвеєр смерті!

Повертаючись на Батьківщину, делегація помолилась за всіх убієнних в монастирі святого Олександра Свірського та відвідала Псковський Кремль, заснований київською княгинею Ольгою, де відкрила несподівано для себе історію боротьби жителів Псковського князівства за його незалежність спочатку від Новгородського князівства, а згодом й від опричників московського царя Івана Грозного.

Наша експедиція успішно відбулася за сприяння Міністерства культури України, Генерального консульства України в Санкт-Петербурзі, товариства "Калина" в Карелії, Санкт-Петербурзького та Карельського відділень міжнародної організації "Меморіал", адміністрації Соловецького музею репресованих, за що складаємо їм подяку.

Українська делегація в урочищі Сандармох

З НАГОДИ 20-РІЧЧЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Від редакції.

Текст виступу Любові Кравцової-Антонюк на урочистих зборах громади м.Нововолинськ у редакцію надіслала голова місцевого Товариства політв'язнів і репресованих Галина Смирнова-Сергійчук.

"Зміст цього виступу відображає загальне почуття і прагнення мешканців нашого шахтарського міста, наймолодшого на Волині (61 рік, майже 56 тисяч населення), – пише пані Галина. – Високо шануючи Вашу газету, наша організація вже третій рік поспіль здійснює власним коштом передплату "Нації і держави" для всіх навчальних закладів і бібліотек міста (це 20 установ)…" Любов Кравцова понад 30 років викладає українську мову. Вона – методист вищої категорії, голова громадської організації "Комітет з питань відродження духовності", головний редактор всеукраїнського часопису "Регіон бандерівський".

НАША СВОБОДА З НЕБА НЕ ВПАЛА

Любов КРАВЦОВА

Земле врожайна, світе чудесний,
Молодокрилий,
Золотом серпня дух наш воскреслий
Ви освятили!

Сяють плодами, пахнуть медами
Сонячні днини!
Нині радіє під небесами
День України!

Неба і поля світле роздолля –
Храмове диво!
Жито й пшениця, воля і доля
В серпні вродили.

День Незалежності – наш найвеличніший день, найбільше свято. Адже ми, можливо, перше українське покоління, яке може гордо сказати: "Я – українець. У мене є своя держава". Такої честі й радості не було надано жодному поколінню. Тому 24 серпня – це найбільша наша дата ХХ століття. Така подія, як народження держави новітньої, отримання суверенітету, не може оцінюватися з висоти п'яти, десяти років. Із плином часу деталі відходять, а залишається головне: мрія нашої нації, нашого народу мати свою державу здійснилася, і це те, з чим ми повинні вітати себе. А далі нам треба зробити те, що робить кожна нація: усвідомити свою відповідальність.

Правий був В.Чорновіл, коли говорив: "Україна починається з тебе". Не з президента, не з міського голови, а з кожного із нас. Ми – творці майбутнього України. Тому думаймо, що робимо, говоримо, творимо. Об'єднуймо свій розум проти глухоті. Чинімо те, що будує, а не те, що руйнує. Шукаймо те, що єднає, а не те, що роз'єднує. Що мирить нас, а не сварить. Усвідомлюймо те, яку сторінку впишемо у велику історію рідної країни.

Наша свобода з неба не впала
Світлом-росою,
Болю і крові є в ній чимало.

Пригадується сторінка з радянської України.

Стара більшовицька система базувалася на вихованні рабів (раби ж найперше стають ідолопоклонниками). Залякування є фактичним формуванням сексотства, яке практикували більшовики. Невже не знаємо, що, виховуючи рабів, виховуємо в них ненависть і до себе? Чи, може, зникли з пам'яті прізвища видатних учених, які служили комуністичній владі, але за доносами своїх же "учнів" були знищені цією владою? Юнакам важко повірити, що в СРСР переслідували і знищували кожного вченого, який посмів поцікавитися "буржуазним непотребом" – генетикою і кібернетикою (нагадую, що комп'ютеризація навчальних закладів, установ відбулася в роки незалежної України). Ми всі знаємо, якою раковою пухлиною для людських душ була більшовицька система.

Хоча й повержений багатоголовий Змій старої совєтської системи, його голови ще видихують вогонь людиноненависництва. Проте молодь не залякати! Чому? Бо вона вільна, вона п'є живу воду з цілющої скарбниці рідної історії, культури, мови, споконвічних і величних ритуалів, традицій і свят, воду, яка дарує силу побороти зло і любити життя в усьому його розмаїтті.

Нинішні юнаки та юнки народилися і стали людьми не в імперії, не в заляканій Малоросії, а в незборимій незалежній Україні. Ці бунтівні хлопчики й дівчатка здатні не тільки на голодні походи й протести – то українська еліта, що прийшла в світ із психологією переможців.

Сьогодні усіх свідомих українців хвилює те, що нам можуть запропонувати депутати Верховної Ради. Другу державну мову, "радіо Шансон", підвищення пенсій на 10 гривень? За ідею визволення України з-під чужоземного гноблення віддали і готові віддати життя мільйони українців. Це безсмертні, незнищенні ідеї, які і в ХХІ столітті визначатимуть шлях країн і народів. Усі сучасні геополітичні теорії стверджують, що націоналізм у ХХІ столітті є єдиним чинником, який реально рухатиме людство вперед. Жодної іншої ідеї нині просто нема. Чеченські, дагестанські, кабардинські, балкарські, карачаївські націоналісти підривають себе в ім'я Аллаха, в ім'я визволення своєї нації з лап російського ведмедя, але немає жодної людини, яка б пожертвувала своїм життям заради підвищення пенсії хай би навіть і в сто разів. Річ у тому, що гроші, дачі, вілли, нагороди і всі інші "такі штуки" є матеріальними, а націоналізм – це категорія духовна, це ідея, ідеологія. Любов до України, націоналізм йде від Бога, а гроші – від Диявола. Матеріальне зникає, та ніколи не вмруть ідеї Романа Шухевича, Степана Бандери! Ці люди не боролися за матеріальне, і загинули вони, не маючи мільярдних рахунків в офшорних зонах з вкрадених у нації грошей. Змістом їхнього життя стали слова: "Змагатися до поширення сили, слави, багатства й величі Української Держави".

Ідеологічна війна – це перша лінія фронту політичної боротьби. Її не можна оминути чи уникнути, кожен має стати її активним учасником. Вона визначить долю нашої держави, нашого буття, нашої ідентичності, одне слово – нашого "бути чи не бути" українцями у своїй суверенній і соборній державі.

Мова – душа в твоїм тілі.
Душа – це Господь у тобі.
Якщо твоя мова зітліє,
То Господа втратиш в собі.

Мова – це не тільки мовні носії, як українські книжки, фільми, пісні, а, фактично, це живий і творчий ключ до багатющої духовної скарбниці і віковічної культури нації. Мова невіддільна від людини, вона творить її духовний світ, робить її особистістю, представляє мільйони наших попередників. До них зараховуємо, зокрема, видатних письменників, кобзарів, тих, хто поліг під Берестечком, під Конотопом та Крутами, кого геноцидно виморила Голодом Москва аж тричі у ХХ столітті, кого заслали на Соловки і розстріляли під Сандармохом, тих, які гинули на фронтах світових воєн, які жертовно творили підпільну Україну в рядах ОУН й УПА, організовували повстання у російському ГУЛАГу й надихали Рух опору славних шістдесятників і нарешті донесли поклик до волі та заповіт незалежності до серпня 1991 року.

Як сьогодні не згадати Тараса Шевченка – людину, яка врятувала цілу націю. Коли Україна зникла з карти світу, коли настала Руїна – українську мову та літературу заборонили, із рук козацтва вибито шаблю і булаву, а надія на порятунок майже зникла, із кореневої системи українського простолюду, із кріпацтва нація народила Тараса Шевченка. Він збагнув, що Слово може врятувати Україну. Саме так і сталося. Тому висока місія Шевченкового слова повинна бути у формуванні успішного майбутнього держави Україна, відродження нації, будівництва країни щасливих і заможних людей.

І у такий величний день прагну-чи, щоб нас почув Шевченко, промовляємо:

Тож геть пишноти й велемов'я,
Прошу, молю в цю світлу мить:
Брати мої й мужі верховні,
З народу націю творіть!

Народу жар душі віддайте,
Щоб він відчув свою могуть!
Нікому волі не продайте,
Бо вас нащадки прокленуть!

Благаю Бога: дай нам щастя,
Хай степ широкий і Дніпро
Благословляють вас, нащадки,
На мир і працю, на добро!

м.Нововолинськ,
Волинської області

ДУМКА

ВЛУЖ ЗАКЛИКАЄ ПАТРІОТИЧНІ СИЛИ ОБ'ЄДНУВАТИСЬ

Марія МАЦЮК-ПЕТРОВА,
голова організації
Всеукраїнська ліга
українських жінок

Велика загроза почала насуватися на нас ще з минулого року – це загроза втрати Держави, незалежності, демократії. Влада більше переймається інтересами Кремля, ніж України. Охорони нас, Боже, від білоруського варіанту.

Репресії проти громадських діячів, арешти опозиційних лідерів стали для правлячого режиму засобом усунення політичних опонентів, способом встановлення в Україні диктатури.

На тлі такої ситуації назрівають політичні протести і незабаром можуть проявитися досить потужно. Можна сподіватися, що реакція влади на спротив буде жорсткішою, ніж за Кучми.

Вихід тільки один – націоналістичний рух. Нам треба повертатись до тих засад, яких дотримувалась Наталя Кобринська: покладатись на власні сили, а не чекати допомоги від переговорів зі Сходом чи Заходом. Дуже довго затримався перехідний процес, і ми щораз більше втрачаємо владу.

Найпослідовніший прихильник правлячої влади ледь стримає посмішку, знайомлячись з законопроектами про вищу освіту, про пенсійну реформу. Своїми нововведеннями вони спонукають задуматись, і як результат – народиться спротив.

Процес відродження приносить нові виклики, на які, ми, патріотичні сили, повинні реагувати миттєво, а це можливо лише за умови об'єднання. Тільки об'єднана робота увінчається успіхом.

Мені важко сказати, що конкретно потрібно робити у небезпечний час, та треба давати відсіч, організувати протести, щоб уміли люди за це бралися. Зараз ми не маємо ні Бандери, ні Шухевича. А це були вроджені лідери. Зараз таких немає. Так, був Ющенко. Я вважаю його патріотом, бо наскільки вороже Москва ставиться до якогось діяча – державного чи громадського, настільки він для мене цінний.

На бліц-атаки Москви і Кремля треба швидко реагувати. Та поки що реакція наша досить квола. Мабуть, лише коли дуже сильно по нас ударять, аж тоді люди об'єднаються і візьмуться за наведення ладу.

Важливими є вибори до Верховної Ради у 2012 році. До них патріотичним силам потрібно готуватись об'єднано, серйозно, переконливо.

Відповідно захист вільного волевиявлення громадян України на виборах народних депутатів України у 2012 році є головним та центральним у спільних діях. Більше того, уже зрозуміло, з якими політичними партнерами ми можемо співпрацювати. Важливими є проведення спільних акцій, відстоювання спільних програм і дій із захисту інтересів громадян.

Відповідно закликаю скоординувати свої дії з таких принципово важливих питань, як підготовка нового виборчого законодавства та забезпечення ефективного спостереження за виборчим процесом.

Я солідарна з позицією почесної голови громадської організації Всеукраїнська Ліга українських жінок пані Дарією Гусяк стосовно об'єднання політичних сил в громадянську ініціативу "Оновлення країни". Її позицію на сьогодні підтримало понад 100 громадських організацій

У вересні буде представлена на Загальнонаціональному форумі громадських організацій Народна програма оновлення країни, пріоритетами якої є повернення народовладдя, тобто припинення свавілля, корупції чиновників, оновлення економіки, оздоровлення економіки, розвиток інфраструктур, транспорту, систем здоров'я, освіти – весь комплекс питань, які перебувають у найгіршому стані в сучасній Україні. Пріоритет: Україна – європейська держава. Ми хочемо жити вільно, так, як живуть європейські нації.

Отож, чекають на нас великі випробування. Бажаю нам сил, здоров'я та впертості у досягненні мети.

СЛАВА УКРАЇНІ!

МОНІТОРИНГ СОВІСТІ

ЗА ПОШИРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ ЗА КОРДОНОМ

російські шовіністи переслідують нашого земляка... в Ізраїлі

Марія БАЗЕЛЮК

21 вересня 2011 року Мировий суд Тель-Авіва розглядатиме справу письменника Олександра Деко, головного редактора міжнародного літературно-публіцистичного часопису українських письменників "Соборність", голови Спілки українських письменників Ізраїлю, лауреата премії імені Григорія Сковороди, "за поширення української культури за кордоном" нагородженого українським орденом "За заслуги"...

Гортаю перші числа заснованого 1997 року часопису "Соборність". Поринаю в неповторний світ поезії Леоніда Горлача і Миколи Карпенка, занурююсь в глибинну прозу Івана Білика і Юрія Бедзика, в публіцистику Сергія Плачинди. Ще раз перечитую політичний роман-есе Слави Стецько "Поруч з велетнем духу" – її родина зберігає ці числа "Соборності" як реліквію, а голова

Олександр ДЕКО з дружиною

Конгресу Степан Брацюнь згадує, з яким піднесенням пані Слава повернулася з презентації часопису, як високо цінувала працю його редакційного колективу, зокрема, головного редактора Олександра Деко. Звертаючись до читачів, він писав: "Останні кілька років, користуючись безладдям у нашій державі й чварами "партійників" і "державників", посилилась експансія російського шовінізму в Україну, а також тих, хто відверто служить великому сусіду, що призвело до різкого зменшення українських видань і майже повного захоплення книжкового ринку літературою, виданою в Росії. Часопис "Соборність" має за найпочесніше завдання в міру своєї сили протистояти тотальній русифікації та бездуховності, утверджуючи державність і незалежність України".

Задекларованих принципів Олександр Деко дотримувався завжди – і коли впродовж шести років видавав журнал у Німеччині, і згодом – в Ізраїлі. Переді мною останнє, сороковє число "Соборності", що вийшло в червні цього року. Його змістове наповнення дуже цікаве та різноманітне. Та вражає інформація, вміщена в розділі "Хроніка". Подаємо її повністю, щоб наш читач бодай трохи зміг уявити, які крутосхили доводиться долати Олександрові Деко, захищаючи свої принципи.

"20 червня 2011 року відбулися загальні звітно-виборні збори амути "Українські письменники Ізраїлю" (Спілки українських письменників Ізраїлю). Збори заслухали звіт голови Спілки Олександра Деко. Визнали роботу задовільною та обрали знову головою Спілки на наступні два роки Олександра Деко. Заслухано також звіт заступника голови Спілки письменника-публіциста Гаррі Фельдмана й знову обрано його заступником на наступні два роки. Перезатверджено ревізійну комісію. Одностайно затверджено "Декларацію" до Мирового суду Тель-Авіва з приводу наклепницької статті – політичного доносу берівського пошибу Федерації Спілок письменників Ізраїлю та російськомовної Спілки на амуту "Українські письменники Ізраїлю" (Спілку українських письменників Ізраїлю), український літературний часопис "Соборність", голову амути та головного редактора "Соборності" Олександра Деко.

У "Декларації" дається оцінка й діям секретаря Національної Спілки письменників України Анатолія Крима. Адресований йому до НСПУ офіційний лист голови української Спілки письменників Ізраїлю Олександра Деко, яким той хотів з'ясувати, чому на перший письменницький форум "Слово без кордонів" запрошено російську Спілку Ізраїля й не запрошено українську Спілку, він переслав російськомовній Спілці письменників Ізраїлю. А коли Анатолій Крим понад рік не відповідав, і наближався Другий форум, тоді Олександр Деко звернувся до Секретаріату НСПУ, але й цього листа Анатолій Крим переслав російськомовній Спілці. А О.Деко відповіді не отримав. І коли Олександр Деко звернувся до Тель-Авівського Мирового суду з приводу дискримінації української Спілки письменників Ізраїлю та оборони честі й гідності Спілки та себе, згадані два листи (адресовані Національній Спілці письменників України – ***ред.****) лягли в основу наклепницького політичного звинувачення, що Деко "льет грязь на Ізраїль".*

О Боже, якби корифеї української літератури Павло Тичина, Максим Рильський, Олександр Довженко, інші знали, що один із секретарів НСП України здатен так розтоптати права людини та таємницю листування, можливо, за міфічні 30 срібних, навряд чи вони б коли-небудь спілкувалися з такою людиною.

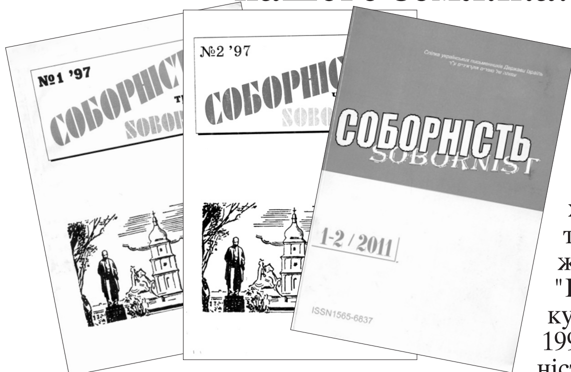
Хто дасть оцінку таким діям?"

А оцінку давати таки треба – і не лише українофобам в Ізраїлі, а насамперед їхнім щирим "соратникам" в Україні. Про них мова піде нижче. А поки що нагадаємо нашим читачам про їхнього славного земляка Олександра Деко.

Він народився і 73 роки прожив в Україні. Виховувався на її культурі, тож став українським письменником. Наприкінці 80-х, коли в повітрі забриніло свободою, Олександр Деко береться за те, що його завжди боліло, – за встановлення історичної правди. Він проводить засідання в Будинку кіно, куди приходять люди, які пережили голодомор і репресії й були готові говорити про це вголос. Компартійно-гебістський "наряд", що, як правило, "чергував" на таких зібраннях, заперечував свідчення людей і грозився поставити їх "до стінки". Та поступ свободи годі було зупинити. Спочатку, згадує пан Олександр, на такі зібрання приходило 10–20 осіб, а через місяць – уже 100–200. Так закладалися підвалини Київського "Меморіалу", одним із засновників якого і першим головою був О.Деко.

На установчому з"їзді "Меморіалу" в Москві саме він виступав від української делегації й свою промову закінчив словами: "Хай живе вільна Україна!" Потім мав довготривалу розмову з Андрієм Сахаровим.

Повернувшись до Києва, невтомно працює на новому поприщі, викриваючи злочини комуністичного режиму. Відчуває підтримку друзів "по цеху", зокрема, письменника Петра Осадчука. Вже написав книгу про Великий Голод в Україні 1932–33 рр. Володимир Маняк, і раптом так несподівано й трагічно обірвалося його життя... Подвижницьку працю Олександра Деко також супроводжували підступні "випадковості". Одну з них, брутальну провокацію, було зрежисовано, коли він проводив засідання в Спілці письменників . На вході до приміщення хтось поставив "варту" в поліцейській уніформі часів німецької окупації, яка не впускала людей. Коли нарада закінчилася, "охоронці" зникли, а натовп, увірвавшись до приміщення, був готовий всіх розірвати.

О.Деко засудив провокацію і склав повноваження голови "Меморіалу". Опинившись на "вільних хлібах", з головою поринув у роботу над літературознавчим дослідженням, яке згодом одержало назву "Шевченківський календар" (публікується в останніх числах журналу). 1997 року заснував часопис "Соборність". За рік, несподівано навіть для самого себе, виїжджає до Німеччини, а через шість років, у жовтні 2004-го – до Ізраїлю. Тут видавати журнал стало важче – не було спонсорів, і все-таки пан Олександр щоразу їх знаходить. З України до Ізраїлю переїхало півмільйона осіб, і часопис, на його думку, має сприяти зближенню двох народів – українського та єврейського.. На жаль, в Ізраїлі є люди, яким цього дуже не хочеться, – представники російської діаспори, яка тут поводиться як держава в державі, насаджуючи "правила життя" пріснопам'ятного СССР .

Так, переїхавши в Ізраїль, Олександр Деко з подивом довідався, що серед дванадцяти мовних письменницьких спілок, що входять у Федерацію спілок Ізраїлю, нема української, і його "приписали" до російської. Він запротестував і влітку 2005 року подав документи до Мін'юсту Ізраїля на створення Спілки українських письменників. Щоправда, цим би мала займатися Федерація, статут якої передбачає юридичну допомогу, навіть якщо один письменник пише іншою мовою. Проте почув: "Усі письменники з України стали на облік до російської спілки, а ви не хочете". Мабуть, лише згодом зрозумів Олександр Деко, що, створюючи Спілку українських письменників Ізраїлю, закладав основу власної дискримінації та суцільних конфліктів...

Федерація, яка щороку отримувала від уряду 150 тисяч шекелів, протягом чотирьох років спромоглася виділити Спілці українських письменників аж 8 тисяч (одержавши за цей час 600). Утім, річ не в грошах.

"Федерацію спілок письменників Ізраїлю, – розповідає Олександр Деко, – очолює Е.Баух, він же – голова спілки російськомовних письменників, він же – українофоб. У його найновішій книзі "Завеса" читаємо: "Ресторан "Печерські дзвони". На сцене разгнузданние, толстозадие, в брюках в обтреп "грицюки" лихо раскатывали ритми на контрабасе и саксофоне". І далі: "Ета же земля (Україна – **ред.**) пропітана антісємітізмом. Отвращеніє к жиду прьот із всєх пор". Це, однак, не завадило комусь представити Е.Бауха до нагороди українським орденом "Знак Пошани".

"Ще один герой антиукраїнського роману, – продовжує О.Деко, – Леонід Фінкель, якого впродовж 15 років Е.Баух призначає секретарем російської спілки і який є другом дитинства секретаря НСПУ Анатолія Крима. Фінкель наполегливо радив мені не створювати повноцінну амуту (громадську організацію) українських письменників, при кожній зустрічі посилаючись на А.Крима, фактично шантажував мене. Він – ініціатор і виконавець неблаговидної справи зарахування всіх письменників-репатріантів з України до російської спілки".

Врешті, у вересні 2007 року Олександр Деко пише в НСПУ до Анатолія Крима дружнього листа з запитанням: чого тобі від мене треба? Відповіді не було. Мовчала НСПУ і тоді, коли О.Деко намагався з'ясувати, чому на перший письменницький форум "Слово без кордонів" у Київ запросили російську Спілку письменників Ізраїля, а не українську. Листи, адресовані на прізвище голови НСПУ В.Яворівського, також залишилися без відповіді. Як же був уражений пан Олександр, коли побачив свої листи, надіслані свого часу А.Криму та В.Яворівському, в матеріалах зустрічного позову до нього! Виявляється, керівництво НСПУ старанно пересилало листи Е.Бауху та Л.Фінкелю, аби ті їх використали проти невгамовного єврея О.Деко, який, навіть перебуваючи далеко від України, захищає її честь!

Олександр Деко звернувся до ізраїльського суду у відповідь на наклепницьку кампанію, яку організували проти нього Баух і Фінкель. Приміром, 3 вересня 2009 року у всеізраїльській газеті "Новости нєдєлі" від імені "правлення СПРІ" повідомлялося, що воно (правлєніє) розглянуло опубліковані в "Соборності" матеріали і "нашло іх клєвєтнічєскімі в адрес Государства Ізраіль..." Далі – більше. Е.Баух і Л.Фінкель друкують в Інтернеті відверто наклепницьку статтю (після якої в сталінські часи за письменником точно приїхав би "чорний ворон" уночі) під назвою "Осторожно: Олександр Деко", де змальовують письменника як злісного антисеміта, який не лише "ллет грязь на Ізраїль", але навіть усунув його прапор із обкладинки "Соборності" (державний прапор Ізраїля ніколи не прикрашав обкладинки часопису – **ред.**) та ще й "выслуживается перед екстремістскими кругами в Украинє". Насамкінець авторський дует повідомляє, що Федерація Спілок письменників Ізраїлю і Правління Спілки російськомовних письменників Ізраїлю ухвалили... створити секцію українських письменників при російськомовній спілці. Отакої! А що? З України ж – ні вітру, ні грому. Письменницька організація не розродилася бодай якоюсь реакцією навіть на такі слова О.Деко в листі до НСПУ: "Усе українство, а особливо українські письменники Ізраїлю зазнають нещадної дискримінації від російських шовіністів. Але коли ще цьому сприяє єврейський манкурт (А.Крим – **ред.**) з України, це стає нестерпним болем. Ми просимо Вас, шановні секретарі Спілки, дати нам відповідь на проблеми, які стоять у цьому зверненні. Заради іміджу України ми маємо намір зламати цю ситуацію дискримінації зверненнями до суду та вжиття всіх необхідних заходів, які в наших силах, аби стати рівними серед рівних".

Внаслідок віражів крутійства недобросовісних людей засідання Мирового суду Тель-Авіва, до якого звернувся Олександр Деко, переносилися. Новий розгляд справи призначено на 21 вересня 2011 року.

То хто "честь України готов боронити" в Ізраїлі? Крім, звісно, Олександра Деко.

"НАРОДНИЙ АДВОКАТ" ДІЄ

ЧЕКАЄТЕ ДИТИНУ? НЕГАЙНО ЗВІЛЬНІТЬСЯ З РОБОТИ!

***– Я працюю на приватному підприємстві, проте нещодавно, довідавшись що я готуюся стати матір'ю і перебуваю на шостому місяці вагітності, керівництво фірми запропонувало мені звільнитися з посади за власним бажанням, пригрозивши, що інакше мене буде звільнено без оформлення трудової книжки, оскільки письмово трудового договору при прийомі на роботу підписано не було. Чи правомірні дії керівництва підприємства?* – запитує Юлія Н.**

– Кодекс законів про працю України визначає у статті 36 підстави припинення трудового договору. Так, підставами припинення трудового договору є угода сторін, закінчення строку, крім випадків, коли трудові відносини фактично тривають, і жодна зі сторін не повідомила про своє бажання припинити такі відносини, призов або вступ працівника на військову службу, направлення на альтернативну службу, розірвання трудового договору з ініціативи працівника, власника або уповноваженого ним органу чи на вимогу профспілкового комітету, переведення працівника, за його згодою на інше підприємство, відмова працівника від переведення на роботу в іншу місцевість, а також відмова від продовження роботи у зв'язку з істотною зміною умов праці, набрання законної сили вироком суду, яким працівника засуджено (крім випадків звільнення від відбування покарання з випробуванням) до позбавлення волі або до іншого покарання, яке виключає можливість продовження даної роботи, підстави, передбачені контрактом.

Перелік випадків, з настанням яких власник підприємства або уповноважений ним орган має право припинити трудовий договір з працівником, передбачений у статті 40 КЗпП України. Такими випадками є: зміни в організації виробництва і праці, в тому числі ліквідації, реорганізації, банкрутства або перепрофілювання підприємства, установи, організації, скорочення чисельності або штату працівників, виявленої невідповідності працівника займаній посаді або виконуваній роботі внаслідок недостатньої кваліфікації або стану здоров'я, які перешкоджають продовженню даної роботи, а так само в разі відмови у наданні допуску до державної таємниці або скасування допуску до державної таємниці, якщо виконання покладених на нього обов'язків вимагає доступу до державної таємниці, систематичного невиконання працівником без поважних причин обов'язків, покладених на нього трудовим договором або правилами внутрішнього трудового розпорядку, якщо до працівника раніше застосовувалися заходи дисциплінарного чи громадського стягнення, прогулу (в тому числі відсутності на роботі більше трьох годин протягом робочого дня) без поважних причин, нез'явлення на роботу протягом більш як чотирьох місяців підряд внаслідок тимчасової непрацездатності, не рахуючи відпустки по вагітності і родах, якщо законодавством не встановлений триваліший строк збереження місця роботи (посади) при певному захворюванні. За працівниками, які втратили працездатність у зв'язку з трудовим каліцтвом або професійним захворюванням, місце роботи (посада) зберігається до відновлення працездатності або встановлення інвалідності, поновлення на роботі працівника, який раніше виконував цю роботу, появи на роботі в нетверезому стані, у стані наркотичного або токсичного сп'яніння, вчинення за місцем роботи розкрадання (в тому числі дрібного) майна власника, встановленого вироком суду, що набрав законної сили, чи постановою органу, до компетенції якого входить накладення адміністративного стягнення або застосування заходів громадського впливу.

Разом з тим, відповідно до статті 184 КЗпП України, звільнення вагітних жінок з ініціативи власника або уповноваженого ним органу не допускається, крім випадків повної ліквідації підприємства, установи, організації, коли допускається звільнення з обов'язковим працевлаштуванням. Таким чином погрози власника підприємства про звільнення є незаконними та прямо суперечать положенням чинного законодавства.

Що стосується оформлення трудової книжки працівника – це є обов'язком роботодавця, і відповідно до статті 47 КЗпП України, власник або уповноважений ним орган зобов'язаний в день звільнення видати працівникові належно оформлену трудову книжку і провести з ним розрахунок у передбачені законом строки. У разі звільнення працівника з ініціативи власника або уповноваженого ним органу він зобов'язаний також у день звільнення видати йому копію наказу про звільнення з роботи. В інших випадках звільнення копія наказу видається на вимогу працівника.

За порушення порядку ведення трудових книжок на підприємстві чинним законодавством України передбачена відповідальність. Крім того цього року були внесені зміни до законодавства України, які надали право податковій службі здійснювати перевірку дотримання підприємствами трудового законодавства, тому у випадку порушення трудових прав, громадяни мають право серед іншого, написати скаргу до податкової інспекції.

Заява, що між запитувачкою та підприємством не укладено трудового договору, не відповідає дійсності, оскільки відповідно до чинного законодавства, трудовий договір може бути і в усній, і в письмовій формі. Якщо працівника фактично допустили до виконання трудових обов'язків, вважається, що трудовий договір укладено, а тому на сторони – працівника та роботодавця – покладаються відповідні обов'язки, за порушення яких передбачається відповідальність.

***– Я працюю на приватній фірмі на підставі письмового трудового договору. Однак маю намір невдовзі звільнитися з посади. У зв'язку з тим, хотів би довідатись, яка дата має бути вказана у трудовій книжці: написання заяви про звільнення чи останнього дня перебування на роботі, а також чи обов'язково підприємство має видати наказ про звільнення, якщо я звільняюся за власним бажанням?* – запитує Ігор Н.**

– Відповідно до чинного законодавства, трудовий договір може бути розірваний з ініціативи працівника або з ініціативи власника. У випадку, якщо трудовий договір буде розірвано з ініціативи працівника, працівник має повідомити роботодавця про своє бажання припинити трудовий договір. Повідомлення має бути оформлено письмово, в заяві вказується дата, з якої працівник бажає припинити трудові відносини. Можна порадити працівнику ініціювати підписання договору про розірвання трудового договору, в якому чітко прописати умови звільнення, а саме дату звільнення, оформлення трудової книжки, виплату заробітної плати, належних компенсацій за невикористану відпустку, якщо така є. У тому випадку, якщо трудовий договір припиняється за угодою сторін, заяву про припинення працівник також має написати, проте у цьому випадку законодавство не зобов'язує працівника відпрацювати два тижні.

Видання наказу про звільнення є обов'язковою умовою, недотримання якої вважається порушенням законодавства. Крім того працівника необхідно ознайомити з текстом наказу про звільнення. Запис у трудовій робиться відповідно до наказу про звільнення. В день звільнення працівникові видається належно оформлена трудова книжка та проводиться розрахунок: виплачується заробітна плата, компенсація за невикористану відпустку, якщо така є. Порушення порядку ведення трудової книжки або не проведення розрахунку у день звільнення передбачає відповідальність роботодавця відповідно до чинного законодавства.

***– Сусідня з нашою земельна ділянка довгий час була без власника, і я та члени моєї сім'ї могли вільно ходити і їздити через цю територію. Проте недавно з'явилися покупці, які мають намір поставити огорожу. Проблема полягає в тому, що іншого заїзду до своєї ділянки я не маю. Яким може бути вихід з такої ситуації?* – запитує Тарас К. з Хирова Старосамбірського району.**

– В даному випадку радимо скористатися правом сервітуту. Чинним законодавством України, зокрема, Цивільним кодексом України та Земельним кодексом України, передбачено такий правовий інститут як земельний сервітут. Відповідно до статті 98 Земельного кодексу України, право земельного сервітуту – це право власника або землекористувача земельної ділянки на обмежене платне або безоплатне користування чужою земельною ділянкою (ділянками). При цьому встановлено, що земельні сервітути можуть бути постійними та строковими. Також власник земельної ділянки не позбавляється права володіння, права користування та права розпорядження земельною ділянкою, щодо якої встановлено сервітут.

Земельним кодексом України передбачено різні види земельних сервітутів, зокрема, право проходу та проїзду на велосипеді, право проїзду на транспортному засобі по наявному шляху, право відводу води зі своєї земельної ділянки на сусідню або через сусідню земельну ділянку, право прогону худоби по наявному шляху та інші земельні сервітути.

Сервітут може бути встановлений договором, законом, заповітом або рішенням суду. Сервітут може належати власникові сусідньої земельної ділянки, а також іншій конкретно визначеній особі (особистий сервітут). Земельний сервітут може бути встановлений договором між особою, яка вимагає його встановлення, та власником земельної ділянки. Слід звернути особливу увагу, що договір про встановлення земельного сервітуту підлягає державній реєстрації в порядку, встановленому для державної реєстрації прав на нерухоме майно. Якщо цей договір не зареєструвати належним чином, прав та обов'язків між сторонами, які його уклали, не виникне.

Важливим моментом також є те, що дія земельного сервітуту зберігається у разі переходу прав на земельну ділянку, щодо якої встановлений земельний сервітут, до іншої особи.

У тому випадку, якщо власник земельної ділянки добровільно не захоче укладати договір земельного сервітуту, зацікавлена особа має право звернутися до суду з проханням встановлення сервітуту за рішенням суду.

На запитання відповідала юрист
Марина КОТОК

НОВИНИ ЛЬВІВЩИНИ

ХАЙ ВОНО КРАЩЕ ЗАВАЛИТЬСЯ

На жаль не кожна добра справа у наш час увінчується успіхом. Ще зовсім недавно місцева влада тішила львів'ян появою нового і, безперечно, дуже цікавого музею, який був покликаний і виховувати підростаюче покоління, і плекати в них почуття патріотизму, відданості своїй Батьківщині й народу, сприяти розширенню міських туристичних маршрутів і водночас репрезентувати Україну перед світом: адже до Львова щодня приїжджає дуже багато іноземців. Йдеться про Музей визвольних змагань. Обіцянка була підкріплена конкретними справами. Зокрема, міська рада передала приміщення, в якому планувалося розмістити музей, у комунальну власність. Обласна рада виділила кошти на його ремонт. На День Незалежності цього року вже мали відкрити першу чергу музею. Однак, військова прокуратура Львівського гарнізону звернулася до суду, щоб визнати незаконним розпорядження міської ради щодо вилучення будинку з державної власності, оскільки раніше це був адміністративний будинок Міноборони. В радянський час тут містився Ансамбль пісні і танцю Прикарпатського військового округу. В дорадянський – Стрілецьке братство.

Ще донедавна будинок потребував ремонту і, здавалося, не був потрібний нікому. Чи, можливо, когось дратує перспектива створення у ньому саме музею визвольних змагань?

ПЛАСТУНИ ЗАПАЛИЛИ ВАТРУ

Нещодавно урочисто святкували пластуни Відкриття Пластового року. Цей всеукраїнський захід щоразу проводиться в іншому місті. Цього року гостей з Києва, Івано-Франківська, Тернополя, Чернівців, Нікополя львів'яни приймали в себе.

Свято, як годиться, розпочалося Службою Божою, яка відбулася в Домініканському соборі. Після неї на площі Ринок відбулася акція "ДоміНАЦІЯ". Пластуни виклали тризуб висотою 12 метрів і шириною сім з половиною. Композиція була вибудувана з великих фігур доміно і складалася з 95 частин, на яких замість характерних для доміно позначок зображені 550 гербів українських міст та селищ міського типу. Для гостей і мешканців міста Лева це була приємна несподіванка. Цікаво, що 10 червня цього року такий самий тризуб увійшов у Національний реєстр рекордів України, як найбільший тризуб з фігур доміно. Закінчилося свято масовою пластунською ватрою.

СВЯТО, ЯКОГО ЩЕ НЕ БУЛО

Вперше цього року Львів відзначає Дні європейської спадщини. Це свято офіційно започаткувала Рада Європи в 1991 році, а з 1999 воно проводиться під спільним патронатом Ради Європи та Європейської Комісії. В такий спосіб ЮНЕСКО намагається привернути увагу до культурної спадщини та її ролі в розвитку сучасного суспільства. Свято відзначають переважно в тих країнах, архітектура яких є в списку цієї міжнародної організації. Зараз їх у Європі близько п'ятдесяти.

Дні європейської спадщини у Львові проходять за підтримки спільного українсько-німецького проекту "Муніципальний розвиток старої частини Львова". В їхніх рамках для туристів і мешканців міста організовано безкоштовні екскурсії у відреставрованій Вірменській церкві, а також таємними кімнатами і підземеллями інших церков міста.

Підготувала Леся РУПНЯК

Ярослав СТЕХ

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ПРО МУЖНІСТЬ БРАТІВ, ЛИЦАРІВ ЧЕСТІ

До 100-річчя від дня народження Володимира ЛОБАЯ

З шаною згадаймо Володимира Лобая, вельмизаслуженого провідного діяча ОУН, який своєю жертовною патріотичною та політичною діяльністю здобув собі широке визнання на терені повітів Рава Руської, Любачіва, Сокальщини, Радехівщини, Волині, а особливо – в місті Стоянові і згодом – у діаспорі.

Коротко згадаю, що про м. Стоянів згадує М.Грушевський у своїй книзі "Історія України-Русі". Першу згадку про Стоянів датують 1501 роком, він належав до Белзької землі. Привілеєм короля Зигмунта Августа 1547 року Стоянову було надано магдебурзьке право. З часів третього поділу Польщі (1793) Стоянів став прикордонним містечком на кордоні Австрії і Росії. За часів Хмельниччини місто зазнало втрат від боїв і щойно на початку XX ст. відновило свою господарчу і освітню діяльність. В 1910 року до містечка допроваджено залізницю. Варто згадати, що із Стоянова воювало в рядах Українських Січових Стрільців 23 юнаки. А під час Другої світової війни в Дивізії "Галичина" воювало понад 40 вояків і значно більше – в рядах УПА. Після Першої світової війни тут не лише активно діяла молодь в культурно-освітніх організаціях, але також на високому рівні провадила політичну та спортивну діяльність. У визвольних змаганнях 1918–20 рр. з містечка, яке мало 4500 мешканців, воювало в українських арміях за волю України близько 30 юнаків, що засвідчує високу національну свідомість мешканців міста. Після програних визвольних змагань мешканці не лише Стоянова були переслідувані санаційним польським урядом. Тоді молодь та колишні вояки включилися у підпільну працю – з початку в Українську Військову Організацію, а згодом в ОУН. До активних і свідомих діячів слід зарахувати нашого ювіляра і в пізнішому часі його брата Євгена.

Народився Володимир Лобай 27 жовтня 1911 р. в селі Волевин Сокальського району в українській національно свідомій родині Григорія. Початкову школу закінчив в рідному селі, гімназію завершив 1928 р. у Сокалі. У 20-х рр. сім'я Лобаїв переїхала до містечка Стоянова, де в 1929 р. Володимир вступив в члени ОУН. Працював в організації під псевдами: "Вугляр", "Ромко", "Сліпий". З 1930 по 1938 рр. Володимир виконував обов'язки повітового провідника ОУН Радехівщини, а з 1938 р. став окружним провідником ОУН Сокальщини і діяв на терені вище згаданих районів. Крім того, підтримував тісні зв'язки з волинськими діячами, де надзвичайно жорстокими методами санаційний уряд Польщі перепроваджував полонізацію. В грудні 1938 року Володимира арештовують і відвозять до Луцька. Вийшов з тюрми щойно у вересні 1939 року. Під час 1939–1941 рр. керував переходом політичних втікачів з центральної України через ріку Буг. В листопаді 1942 року німецька влада за патріотичну діяльність Лобая арештовує. Він перебував у тюрмі до листопада 1943 року. Вийшовши на волю, займався організацією підпілля УПА на Радехівщині та на інших теренах. Після закінчення Другої світової війни йому вдалося виїхати до Канади. На канадській землі Володимир продовжував діяльність у структурах ОУН. Поступово його здоров'я почало занепадати і в результаті недуги отримав перший серцевий удар, а після другого, 31 січня 1974 року, перестало битися назавжди його добре українське серце, яким так безмежно любив Україну.

При цій нагоді варто згадати і його рідного брата Євгена, який також безмежно любив Україну. Євген народився у м.Стоянові, де закінчив середню освіту, вступив до ОУН, пройшов вишкіл військовика у батальйоні Романа Шухевича. В 1941–1942 роках служив у легіоні "Нахтігаль", у батальйоні "Шуцманшафту". Від осені 1943 року під псевдонімом "Штиль" й "Недоля" був командиром першої сотні "Кочовики", мав ступінь старшого булавного. У листопаді 1944 року тимчасово командував невповним тоді куренем УПА "Галайда". Під його керівництвом цей відділ спільно з волинським куренем "Чорноморця" успішно відбив усі ворожі атаки у бою між Торками і Княжим (Сокальщина) 8 листопада 1944 року.

Від початку 1945 року – командира сотні "Кочовики", Євгена було підвищено до ступеня хорунжого. Із сотнею Євген пройшов ряд боїв та рейдів, брав участь у нападі на Радехів 25 квітня 1945 року. У травні вирушив у рейд на Підляшшя. У серпні повернувся і діяв на західній Сокальщині, здійснив напад на місто Кристонопіль (тепер Червоноград) 5 жовтня 1945 року. Про героїчну і мужню діяльність Євгена, як і про Володимира, його брата, Івана Климова– Легенду, Ярослава Старуха – Стяга та чимало інших добрим словом згадує у своїх мемуарах Володимир Макар – провідній діяч і відомий публіцист з Сокальщини. У грудні Євген повернувся на Радехівщину, де діяв до розформування сотні влітку 1946 року.

Цього ж 1946 року сексот повідомив НКВД, що в обійсті Івана Романчука, який жив у присілку Збоївська, постійно перебувають підпільники, у тому числі Євген Лобай. Численний загін чекістів переодягнувся у форму УПА, наскочив на помешкання, де перебував Євген Лобай. 4 серпня 1946 року він загинув геройською смертю в бою з лютими ворогами нашого народу, залишивши свою дружину – вірну подругу життя з підпілля, яка носила в цей час в лоні нове життя – сина. Невідомо, де похоронено тіло нашого національного героя. Переодягнені у форму УПА енкаведисти після цієї акції, у Збоївську та ближніх теренах залишили гори вбитих невинних людей. Цей ганебний дикий погром московсько-комуністичних фашистів запалив народ ненавистю до варварів і викликав плач за закатованими.

Вічна Слава нашим Ґероям України! І вічна ганьба ворогам нашого народу!

Микола СИМЧИЧ,
ліквідатор аварії
на ЧАЕС 1-ої категорії

ПРО НАБОЛІЛЕ

ДИСКРИМІНУЮТЬ ЧОРНОБИЛЬЦІВ

8-го вересня інваліди-чорнобильці Івано-Франківщини провели протестний мітинг проти відвертого геноциду чорнобильців, започаткованого окремими керівними клерками і міського, і обласного управлінь Пенсійного фонду. Ми вже повідомляли, що у травні минулого року зняли виборені в судах пенсії 58-ми чорнобильцям, а окремим залишили, щоб розколоти правозахисний рух чорнобильців і приспати їхню пильність і активність. А через рік зняли пенсії ще 29-ти інвалідам-чорнобильцям. Хоча в цьому грабіжницькому процесі простежується спадна прогресія, але результат її прямує до нуля, тобто до того моменту, коли всім інвалідам-чорнобильцям знімуть виборені в судах пенсії, за виїмком тих, котрі правозахисну боротьбу чорнобильців за свої законні пенсії, за порятунок власного життя і своїх сімей називають "шкурними інтересами", для кого праця в чорнобильських фондах стала сімейним підрядом.

Як зазначив у своєму виступі на мітингу лідер чорнобильців Прикарпаття, голова обласної організації інвалідів-чорнобильців "Спілка Чорнобиль" Нестор Мартинець, на теренах Сходу України інваліди-чорнобильці як одержували свої законні пенсії за рішеннями судів, так і продовжують одержувати. Очевидно тільки в нашій області чиниться злочинна дискримінація чорнобильців за етнічно-територіальною ознакою. Тільки в нашій області чиновники демонструють вибірковий підхід до виконання рішень судів і Закону.

Після мітингу біля будівлі обласної влади ми, кілька десятків мітингуючих, зайшли до кабінету заступника голови Головного управління ПФ в Івано-Франківській області п.Валерія Семанишина і посадили перед ним нашу подругу Ганну Василівну Зборовську, жіночку глибоко віруючу, тиху і скромну, висушену тяжкими недугами і трьома операціями в онкодиспансері. Ми запитали в чиновника, в кого піднялась рука на те, щоб через суд вимагати в збідованої жінки повернення виплаченої їй компенсації, яку, за рішенням суду, їй виплатив ПФ в розмірі понад 40 тисяч гривень, і всі ті гроші вона витратила на операції, дорогі курси хіміотерапії, дорогі ліки і дієтичне харчування. Та в чиновника не знайшлось слів співчуття бідній вдові, матері двох донечок; чиновник аж набряк від напруги, дошукуючи трафаретних відмовок.

Окрім А.Зборовської, міським ПФ в м.Івано-Франківську (керівник Г.Коцюк) подано позовну заяву до суду про повернення уже отриманих коштів за рішеннями судів, які вступили в законну силу, ще на одного нашого побратима – В.Мацка, хоч це суперечить ст. 266 Кодексу адміністративного судочинства України. Не беруть до уваги фондівці ту частину рішення суду, де їх (ПФ) зобов'язано проводити нарахування та виплату пенсії в майбутньому відповідно до ст..50,54 Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи". Але ж це – пряме порушення базового Закону чорнобильців і Конституції України! Свої дії вони виправдовують посиланнями на Постанову Кабміну №745 від 06.07. 2011 р. "Про встановлення деяких розмірів виплат, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету", яка набрала чинності 23.07. 2011 р. Але ж ця постанова не може впливати на рішення судів, бо Закон зворотної дії не має. Виходить, що ПФ нашої області чинить самоуправство і грубо ігнорує правові основи держави. Побійтесь Бога, якщо людей не боїтесь!

Мітингуючі ухвалили ряд вимог, які у письмовій формі вручили представникові облдержадміністрації і голові обласної ради Олександрові Сичу, який не тільки особисто прийняв у себе в кабінеті делегацію мітингуючих, але й посприяв, щоб через свободівських депутатів вимоги інвалідів-чорнобильців були розглянуті на найближчій сесії облради. Основні вимоги інвалідів-чорнобильців Прикарпаття наступні:

– Провести круглий стіл за участю керівництва обласної ради та облдержадміністрації, прокурора, начальника юстиції, керівника міліції, СБУ, Пенсійного фонду з членами страйкового комітету інвалідів-чорнобильців з метою вирішення питання про недопущення порушення службових обов'язків працівниками Пенсійного фонду України в Івано-Франківській області, неухильного та повного виконання рішень судів;

– Звернутися до керівництва Пенсійного фонду України з питанням доцільності перебування на своїх посадах голови ПФ України в Івано-Франківській області п. П.Данилюка та його заступника Р.Берчака, які своїми деструктивними діями провокують збурення чорнобильців, змушують їх підніматись на боротьбу за свої права;

– Головному управлінню ПФ України в Івано-Франківській області (керівник П.Данилюк) впродовж 10 днів провести роботу з міськими та районними ПФ області з метою проведення перерахунку та виплати пенсій інвалідам-чорнобильцям, яким рішеннями судів вказано на неправомірні дії при нарахуванні та виплаті пенсій;

– ПФ України в м. Івано-Франківську (керівник Г.Коцюк) відкликати з Окружного Адміністративного суду м.Івано-Франківськ позовні заяви відносно Г.Зборовської та В.Мацка про повернення виконання рішення суду.

В разі невиконання вимог щодо забезпечення дотримання законодавства і Конституції України Пенсійним фондом у місті Івано-Франківську і області інваліди-чорнобильці залишають за собою право проведення інших заходів, що не суперечать Конституції України і чинному Законодавству України аж до громадянської непокори.

Примітно, що в мітингу на підтримку інвалідів-чорнобильців взяли участь ряд громадсько-політичних організацій і партій, зокрема ВУТ "Просвіта", ВО "Свобода", представники Націоналістичного об'єднання "Національний вибір" (ВО "Тризуб" ім. Степана Бандери, КУН, ОУН,УНА-УНСО та ін.), громадсько – політичне об'єднання "Комітет порятунку України" і політична партія "Громадянська позиція". Всім їм ми, інваліди – чорнобильці, висловлюємо сердечну вдячність за їхню вагому підтримку, за розуміння необхідності діяти об'єднаними силами перед наступом "бєспрєдєла" і геноцидів.

м.Івано-Франківськ

НАЙКРАЩЕ – ДІТЯМ

СВЯТО ЧИТАННЯ В КРАЇНІ АНГЕЛЯТ

Редакція дитячих журналів "Ангелятко" та "Ангеляткова наука" запрошує дітей, батьків, дідусів та бабусь на 6-те Свято читання в Країні Ангелят, що відбудеться у рамках Форуму видавців. Чекаємо на вас у неділю, 18 вересня у Львові о 13.00 в парку ім.Івана Франка (перед університетом).

На Святі працюватиме 5 майданчиків: Малювальний (постійна виставка робіт), Танцювальний (танці, руханки, ігри та забави), Спортивний (вікторини, змагання, естафети), Драйв-майданчик (діти кататимуться на електромобілях), Майданчик паперової пластики (виготовлення цікавинок з паперу). Кожен учасник матиме змогу взяти участь у конкурсах, іграх та фінальній лотереї.

Усіх наймолодших відвідувачів запрошуємо долучитися до рекорду – виготовлення найдовшої дитячої книги "Книга дитячих цінностей". Рекорд буде офіційно зафіксований і занесений до Книги рекордів України, а згодом, можливо, і до "Книги рекордів Гінеса". Мета заходу – популяризувати читання серед дітей.

Довідка

"Ангелятко"

Журнал "Ангелятко" виходить щомісяця з 2006 року. Визнаний найкращим дитячим виданням України (з понад 150) у 2008 та 2010 роках (конкурс Держкомтелерадіо на краще періодичне дитяче видання – комісія у складі членів Національної спілки художників України, Національної спілки письменників України, Національної спілки журналістів України та ін.), єдине видання в Україні, яке двічі отримувало такий титул.

У редакційній колегії – дитячі психологи і методисти, які формують зміст виключно за державною програмою з дошкільної підготовки Міністерства освіти і науки України. У журналі друкуються відомі дитячі поети і письменники України (Роман Скиба, Микола Петренко, Марина Павленко, Богдан Стельмах, Іван Андрусяк, Галина Левицька, Галина Манів та ін.), художники (Мар'яна Фляк, Максим Долинний, Валерія Юдіна, Олеся Магеровська, Ольга Шингур та ін.).

Журнал всеукраїнський, виходить щомісяця. Призначений для читання з дітьми віком 2–8 років. "Ангелятко" – це добрі, веселі та цікаві казки, вірші, загадки, пісеньки. Пізнавальні оповідки та інтелектуальні завдання в кожному числі дають знання про навколишній світ, розвивають логічне мислення, спостережливість, кмітливість. А іграшки-саморобки підштовхнуть дитину до творчості, бажання робити щось своїми руками..

"Ангеляткова наука"

Всеукраїнський розвивально-пізнавальний журнал для дітей "Ангеляткова наука" виходить щомісяця з вересня 2006 року. "Ангеляткова наука" допоможе батькам самотужки підготувати дитину до школи за державною програмою з дошкільної підготовки, затвердженою Міністерством освіти і науки України.

У кожному числі, крім художніх текстів, журнал пропонує завдання на розвиток уваги, мовлення, логіки, дрібної моторики і просторової уяви. Наймолодші читачі також вивчають букви і цифри, вчаться писати і читати. Матеріали для видання готують вихователі-методисти та дитячі психологи. Призначений для роботи батьків з дітьми віком 4–7 років.

"Розмальовки Ангелятка"

З 2011 року редакція Країни Ангелят видає ще й третій журнал – "Розмальовки Ангелятка". Це щомісяця 20 сторінок цікавих малюнків, що допоможуть дітям у розвитку дрібної моторики, уваги, мислення, уяви, мовлення, логіки. Розмальовки створені за темами державної програми з дошкільної підготовки. Крім того, у кожному числі – плакат (наприклад, родове дерево, розпорядок дня тощо). Призначений для роботи батьків з дітьми віком 4–8 років.

Додаткову інформацію можна знайти на нашому сайті: www.angelyatko.com.ua

Контактна інформація:

Віталій Вардзаль, заступник головного редактора всеукраїнських дитячих журналів "Ангелятко" та "Ангеляткова наука", керівник відділу зв'язків з громадськістю.

Електронна пошта: redakcia@angelyatko.com.ua

Веб-сторінка: www.angelyatko.com.ua

Поштова адреса: а/с 5972, м.Львів, 79054

Тел.: (032) 245-23-10

Моб.: (093) 421 68 93

ПОДВИЖНИКИ

А МИ ХВАЛИТИСЯ НЕ ЛЮБИМО...

"Приблуда – геній, хоч гульвіса!" –
І далі мову повела:
Іван ? Який ще геній в біса,
Коли він з нашого села?!"

Навколосвітнє ходіння (наші мореходи не полюбляють, аби їх називали мореплавцями) київського подружжя Петущаків-Македонів гучного розголосу бодай у вітчизняних медіях, належного пошанівку на державному, громадському рівнях не набуло. А є ж за що шанувати – нагороджувати. 1399 днів і ночей, ледь не щомиті ризикуючи життям, через шторми, циклони, урагани, моря, океани, порти 18 країн світу пронесли нащадки козацькі сонячно-небесний прапор Вітчизни.

Лише кілька столичних газет, радіо, телеканалів згадували про звитяжців після повернення до порту приписки їхньої "Лелітки". Саме так, лагідно, у фольклорному дусі, назвали свій плавзасіб Валерій Десанович та Наталя Леонідівна. Відтоді капітан яхти відзвітувався двома талановитими, гарною мовою, не без гумору написаними книгами "Солоний гопак" (МАУП, 2005), "Ходіння за три океани" (Зелений пес, 2010).

Традиційно ні книжкового звіту, ні героїчного чину краян літературна критика, "інтелектуали" з Банкової-Грушевського не помітили. Перші – тому, що не мають трибуни (літературно-критичні часописи в державі за сприяння других повністю знищені), другі – тому, що якийсь порух у їхніх душах можуть викликати лише чергові гастролі Кобзона, Кіркорова, Пугачової...

На жаль, звитяги своїх колишніх випускників, кандидата технічних наук, творця альтернативної до Ейнштейнової теорії існування Всесвіту, капітана В.Д.Петущака та члена екіпажу, теж кандидата технічних наук, Н.Л. Македон не помітили й альма-"батьки": Київський політехнічний інститут та Київський інженерно-будівельний інститут, що нині на хвилях моди стали університетами, на зустрічі зі студентами, викладачами не запросили й на шпальтах своїх багатотиражок хвальними словами не згадали.

Повертаючись до заспіву публікації, додамо до мотто вже не в риму "Чи хоч би й Києва самого".

Ось якби герої наші були десь із Оксфорду, Кембриджу, Сорбонни – інша справа...

Сергій КОВАЛЬ

PS: На днях капітан "Лелітки" потрапив у дорожньо-транспортну халепу і сьогодні перебуває на лікуванні в одній із київських лікарень. Редакція, родини автора публікації, академіка Юрія Шилова бажають найскорішого одужання підкорювачу морів-океанів.

Тримайтеся, пане Валерію! А ми за Вас кулаки тримаємо.

ПАМ'ЯТЬ

СПІВЧУВАЄМО, СУМУЄМО...

Провід Севастопольської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, Правління Севастопольського об'єднання ВУТ "Просвіта" ім. Тараса Шевченка та Рада Головної Старшини Севастопольсько-Чорноморського Коша Міжнародної Асоціації "Козацтво" з сумом повідомляє, що 10 вересня на 87-му році життя пішла у вічність вірна подруга, член Проводу Севастопольської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, невтомний борець за незалежність України, активна просвітянка, Голова Ради Старійшин Центрального козацького Куреня Катерина Житнікова.

Народилась 8 травня 1925 року в м. Горлівці на Донеччині. Батько Григорій Олешко – син козака, працював залізничником. Її дитинство пройшло на залізничних станціях. Чого тільки не пережила. Ось як вона описала часи голодомору: "Коли відправлялися пасажирські поїзди, завжди був порожній вокзал і вся територія станції була в розпорядженні дітлахів, які часто грілися біля металевої "буржуйки", що стояла в середині приміщення. В тяжкий 1933 рік до станції потяглося багато жебраків. Взимку вони просто лежали на підлозі вокзалу. Мама була сільською жінкою і не уявляла собі життя без корівчини й присадибної ділянки. Вона часто пригощала молоком безпритульних дітей, а взимку варила картоплю і роздавала голодуючим. Хліба не було. Мама пекла плескачі із картоплі навпіл з висівками, які здавались надто терпкими. Сільські люди, гнані голодом, помирали прямо на вокзалі. Вранці їздила підвода і збирала померлих. Ніхто тепер не скаже, де їх ховали, адже взимку не могли викопати стільки могил. За радянської влади ця тема була заборонена, а тепер вже майже не засталось свідків голодомору".

1937 року сім'ю спіткала нова трагедія – батька оголосили ворогом народу і заарештували. Тільки через 50 років його реабілітували. Після арешту батька керівництво залізниці викинуло його жінку з квартири, і вона з чотирма дітьми ходила із села в село, копала городи, працювала різноробочою, аби діти вижили.

І 1941 рік приніс багато лиха Катерині. В квітні 1942 року її рекрутували до Німеччини. Розпач, сльози і туга за рідними та Батьківщиною. Тільки 1945 року повернулась додому, у Київ, але їй не дозволили ні прописки, ні навчання і, навіть, праці. Невизначеність змусила завербуватися на Камчатку. Там зустріла свого чоловіка з такою ж нелегкою долею, який в 16 років був запроторений у концтабір Бухенвальд. Тож поставили вони у бараці дві валізи поруч і почали сімейне життя, а через рік народилась донечка Оля. Це було для Катрі великим щастям.

23 роки Катерина трудилась на Півночі. 1975 року вийшла на пенсію, і переїхала до Севастополя. Після створення Севастопольського товариства "Просвіта" стала просвітянкою, а згодом активісткою Конгресу Українських Націоналістів. Розпочались нові прагнення. Самотужки оволоділа українською мовою. КУН і "Просвіта" в біографії Катерини Георгіївни – це той національний інтелектуальний дух, що схилив до навчання, до боротьби за державність, за краще життя. Вона займалась діловодством, друкувала, складала протоколи засідань і раділа, що хоч маленьку часточку вносить на благо України. Катерина Георгіївна пише спогади. Міське видавництво "Просвіти" надрукувало дві її книжечки "Остарбайтери", які знайомлять читача з нелегкою долею остарбайтерів, яких особисто знала, спілкувалась і разом пережила нелегкі часи. Її біографія – це життєпис мільйонів знедолених і прагнучих до щасливого життя українців, це доля матерів, на яких тримається все українство. Найбільшої нагороди, яку подруга Катерина отримала за все своє життя, – це звання української націоналістки.

До останньої хвилини відчувалося її дружнє плече, доброта і наснага вольової, працьовитої жінки, справжньої подруги.

Провід Севастопольської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, Правління Севастопольського об'єднання ВУТ "Просвіта" ім. Тараса Шевченка, Головна Старшина Севастопольсько-Чорноморського Коша Міжнародної Асоціації "Козацтво" висловлять співчуття її доньці Ользі Домагацькій з приводу тяжкої утрати – смерті матері.

Провід Севастопольської міської організації Конгресу Українських Націоналістів,
Правління Севастопольського об'єднання ВУТ "Просвіта" ім. Тараса Шевченка,
Рада Головної Старшини Севастопольсько-Чорноморського Коша
Міжнародної Асоціації "Козацтво"

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9